

и прѣдставиъ Фавстула за да го осждатъ. На онова смутително врѣме Фавстулъ юнашки побѣдилъ, безъ да се покори на насилието, и просто исповѣдалъ цѣлата истина че дѣцата сж биле избавени; но приложилъ, че тогазъ ужъ насиле стада вѣнъ отъ Албалонга. И че той често пжти донасвалъ коритото при Илия, която често пжти обичала да види и попишне коритото, за по-удостовѣрителна надежда че чадата ѝ сж биле избавени. Но онова, което естествено се случва съ ония, които се смуцаватъ отъ гнѣвъ или отъ страхъ и правятъ нѣкой несъвмѣстни нѣща сжщто нѣщо се случи да пострада и Амулій; понеже съ голѣмо прѣдупазване пратилъ челоувѣкъ хрисимъ и приятель до Нумитора, да попита самага Нумитора да ли пристигнало нѣкое извѣстие, че дѣцата биле избавени. Впрочемъ, щомъ челоувѣкътъ пристигналъ, и видѣлъ че Нумиторъ на сжщата оная минута обгрѣщаль Рема и се запозналъ съ него, тогазъ вѣстителтъ се въодушевилъ, и ги принуждавалъ по-дѣятелно да дѣйствувать, тоже се съединилъ съ тѣхъ и съучаствувалъ. Тѣ обаче, и да искале да отложатъ работата врѣмето даже не позволявало; защото Ромулъ приближавалъ вече, и мнозина отъ гражданитѣ тичале при него, побудени отъ страхъ и отъ зависть противъ Амулия. Тогазъ Ромулъ воделъ съ себе си една голѣма тѣлна войска съ по стотини душъ, а надъ всякоя тѣлна отъ по сто душъ имало по единъ забѣлѣжителенъ водачъ, който на копиего си бѣ вързалъ по една ржкойка отъ трѣва и вѣйки. Тѣзи ржкойки Латинитѣ наричале *Манипла*, отъ които въ Плутарховото врѣме